

עין משפט
נר מצוה

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

היבא דלא שני מאן משלם. וא"ת היכא דשני נמי אמאי משלם אחד מן הפועלים שפסע בשצירת הקנקן ומיצעי נמי מאן משלם וי"ל דהיכא דשני לא משלם דמיירי שהמסכר את הפרה הוא שוכר את הפועלים לילך עם פרתו ולעשות מלאכת השוכר ולהכי לא משלם דאי"ל למסכר אנו לא התנינו עמך אלא לחרוש בצקעה ולא קבלנו שמירת הקנקן צהר אלא בצקעה ואם היינו חורשים בצקעה לא היינו שוכרים וי"מ שכירות שלנו לא נפקדי כי דעתך היה שנעשה כמו שירצה בעל השדה כי ו' הייתי סבור שלא יחרוש אלא בצקעה: **ו'א' דובתא** דמחזקינן בגונדרי תרוייהו משלמי. פי' בקונטרס משום דהוי ספק מי עשה ואין נראה ללך קי"ל (ב"מ ד' לה): כסומותם אלא כרעין והמזלזל מחזירו עליו הראיה וא"י הוה ספק היו שניהם פטורים אלא ג"ל דהכא שניהם פשעו כיון דמחזקא בגונדרי הוא נשכר מאד בקל והיה לכל אחד ליתן לב על חזירו כמו על עצמו ולהחזירו ואחרי שלא החזירו גם הוא פשע: **שפחה** זו שושה היא כ"ו הרי זה מקח טעות. מכאן קשה ל"פ"ה שפי' אהא דאמר בכתובות (ד' נח. ושם ד"ה הנהו) סימפון צעדים ליכא אי מומין שגבליהו כו' מאי אמרת ליסטין מוזיין או מוככת למלכות הנהו קלא אית להו ופירש בקונטרס וסבר וקביל וקשה לר"ת דהא הכא דאמרין דהוי מקח טעות באלו המומין וא"כ משכחת סימפון צעדים ואין אוכלין בתרומה ונראה לר"ת לפרש הנהו קלא אית להו ואם איתא דהוי מוככת למלכות או ליסטין אז היה קול וכיון דליכא קלא ליכא למיחש להכי וצנהו דהכא נמי קלא אית להו וכן משמע לישנא דמאי אמרת כלומר בזהו סימפון משכחת דלא הגיעו בליסטין מוזיין או מוככת למלכות ובריש המוכר פירות (ב"ב ד' כג: ושם ד"ה ליסטין) תניא בזהו נמצא ליסטין מוזיין או מוככת למלכות אומר לו הרי שגך לפניך: **ה"ו** בה ב' המומין הללו מהו. צרימא דקמיי הרי זה מקח טעות דלמא מיירי כגון שכל המומין היו זה והוי מקח טעות אע"פ שלא דקד הלוקח אפילו בזהו משום דאמר לוקח מסתמא כל הני דקאמר ליתנהו וכולהו ומדהא לימא איז נמי ליתא זמון זה ומסו אחר איז זה מקח ומוין ריזו שאלו חזירי אלא חמד ולא

שיך למימר מדהא לימא הא נמי לימא או דלמא הא דקמי
הרי זה מקח טעות היינו היכא דליטניהו לכוהלו ודקא לוקח
בחד מינייהו ואשטכחא דלימא ואמר מדמשקר בך בלידך נמי
משקר אבל אם כולם אמת לא היו מקח טעות והא דקמי מוס
זה ומוס אחר ה"ה הזכיר לו כמה מומין כיון שכולם בזה אין זה
מקח טעות בתקופתא דלכתובות משמע דאם הזכיר שני מומין
אחד יש בזה ואחד אין בזה דלא היה מקח טעות אלא דוקא כי
סגפו בין הרבה מומין שאין בזה דהכי תניא עד שלשים יום
יעמיד פירוס א"ל קדש לי בך על מנת שאין בזה מומין א"ל שוטה
היא שעמומית היא נכפית היא אם א"ל אותה המוס ומוס אחר עמו
אין זה מקח טעות היה זה מוס אחד וסגפו עם הרבה מומין
הרי זה ממח טעות:

קִשָּׁה במשאו'י תנן. לאבוי סיפא דקמני כמה יוסף קאי לפרש רישא ולרצא רישא דקמני להביא עליה חטין והביא עליה שעורין היינו כבודד הטטין שהוא סאה דמוכת בשמעתי' חייב דימפחא הוי מוספת להביא לתך חטין והביא לתך שעורים פטור אפילו הביא מין שהתנה כמה יוסף על משאו' ויהא חייב סאה לגמל כו':

ה'קצ"ב לחמור דליכא תקלא כי תקלא והיכא דלא שני אלא

55

[illegible]

סעיף ט:
סד ז מ"י פ"ד מהלכות
 שכירות הלכה ד סמג
 עשין פט טו"ש"ע ח"מ ס'
 שח סעיף ד:

ס'ה ח מ"י שם הלכה ו
טוש"ע שם סעיף ה
וסעיף ו וע"ש צמ"מ
וצנ"י:

סו ט מ"י שם הלכה ד
טוש"ע שם סעיף ד: